

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12Co/63/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6116203285
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Kvietok
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6116203285.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Kvietka a sudcov Mgr. Martina Štubniaka a Mgr. Janky Benkovičovej, v spore žalobcu Accentus s.r.o., so sídlom Potočná 11, 900 91 Limbach, IČO: 44 731 744, právne zastúpeného JUDr. Katarínou Dvorskou, advokátkou, Vietnamská 48, 821 04 Bratislava, proti žalovanej Q. D., nar. XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom A. X. XXXX/X, XXX XX W. W., o zaplatenie 965,06 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 10C/47/2016-44 zo dňa 24. októbra 2017, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e** .

II. Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a** .

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej aj „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“, resp. „prvoinštančný súd“) odvolaním napadnutým rozsudkom zo dňa 24. 10. 2017 zamietol žalobu žalobcu o zaplatenie sumy 965,05 Eur s príslušenstvom z titulu zmluvy o úvere formou povoleného prečerpania na bežnom účte. O nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žalovaná má nárok na plnú náhradu trov konania od žalobcu.

2. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie konštatoval uzavretie zmluvy o povolenom prečerpaní na bežnom účte medzi C. E. W., a. s. a žalovanou dňa 20. 10. 2006, že listom zo dňa 13. 03. 2013 bolo žalovanej oznámené zosplatnenie celého dlhu ku dňu 28. 02. 2013 a že listom zo dňa 03. 12. 2014 oznámila C. E. W., a. s. ako právny nástupca pôvodného veriteľa postúpenie pohľadávky zo zmluvy o povolenom prečerpaní žalobcovi. Po právnej stránke posúdil uzavretú zmluvu ako zmluvu o úvere podľa § 497 a nasl. v spojení s § 710 Obchodného zákonníka, pretože na jednej strane išlo o záväzok pôvodného veriteľa poskytnúť na požiadanie peňažné prostriedky prostredníctvom bežného účtu nad rámec účtovného zostatku a na druhej strane o záväzok žalovanej poskytnuté prostriedky s úrokom vrátiť.

3. Súd prvej inštancie následne vysvetlil, že pri povolenom prečerpaní ide o špecifickú formu úveru, ktorá umožňuje dlžníkovi čerpať na bežnom účte prostriedky „do mínusu“ nad rámec jeho zostatku a preto nejde o „klasický“ úver, keď je suma istiny vopred dohodnutá v zmluve, ale v takomto prípade výška dlžnej istiny aj to, či k poskytnutiu peňažných prostriedkov vôbec dôjde, závisí výlučne na vôli dlžníka. Povinnosť vrátiť peňažné prostriedky vzniká až samotným uskutočnením prečerpania a preto je v prvom rade potrebné preukázať, či a v akej výške k nemu došlo. Žalobca však prečerpanie prostriedkov na účte žalovanej nepreukázal, lebo ako relevantný dôkaz by prichádzal do úvahy najmä bankový výpis z účtu obsahujúci položky, ktorými sa žalovaná dostala na svojom účte do mínusu vo výške žalovanej istiny 500,- Eur. Žalobca výšku pohľadávky preukazoval iba listinou označenou ako „vyčíslenie pohľadávky“ a táto nie je bankovým výpisom, ale len dokumentom vyhotoveným pôvodným veriteľom obsahujúcim konečné dlžné sumy žiadané žalobcom. Preto nemá väčšiu dôkaznú silu ako samotné skutkové tvrdenie

uvedené v žalobe. Z predložených dôkazov nevyplýval súdu prvej inštancie ani nárok na žalovaný úrok vo výške 18,9 % ročne, lebo žalovaná s pôvodným veriteľom dohodla úrok len na úrovni 11,6 % ročne a ani nárok na žalované poplatky v sume 150,- Eur, pretože v rámci oznámenia o poskytnutí povoleného prečerpania žiadne poplatky dojednané neboli. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaná síce skutkové tvrdenia žalobcu o výške dlžnej sumy v zmysle ust. § 151 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) nepoprela, ale konanie začalo za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) a teda toto ustanovenie nebolo možné v zmysle prechodného ust. § 470 ods. 3 CSP použiť, lebo by to bolo v neprospech žalovanej.

4. Súd prvej inštancie napokon zhrnul, že žalobca neunesol dôkazné bremeno preukázať výšku prečerpanej sumy ani to, že k prečerpaniu na bežnom účte žalovanej skutočne došlo a teda že mala voči pôvodnému veriteľovi nejaký dlh, ktorý mohol byť predmetom postúpenia. Preto žalobu zamietol. Výrok o náhrade trov konania odôvodnil aplikáciou ust. § 255 ods. 1 CSP a úspechom žalovanej.

5. V zákonom stanovenej lehote podal žalobca proti rozsudku odvolanie. Navrhol rozsudok zmeniť tak, že žalobe bude v celom rozsahu vyhovieť, alternatívne žiadal rozsudok prvoinštančného súdu zrušiť a vrátiť mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

6. V odvolaní namietal, že k žalobe priložil príslušné dokumenty vrátane vyčíslenia pohľadávky a tieto preukazujú výšku aj oprávnenosť jeho nároku. Vo všetkých súdnych konaniach, ktoré vedie (a je ich okolo 250), bolo vyčíslenie pohľadávky akceptované ako hodnoverný dôkazný prostriedok. V čase podania žaloby bolo pritom účinné ust. § 43 ods. 1 OSP, v zmysle ktorého mal byť súdom prvej inštancie vyzvaný na doplnenie žaloby ak neobsahovala riadne dôkazné prostriedky. Tiež namietal, že až do rozhodnutia vo veci samej nemal možnosť doplniť dôkazné prostriedky a ani nevedel, že by ich mal doplniť o také, ktoré by konajúci súd považoval za relevantné. Tým došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Postup prvoinštančného súdu bol pritom v inom konaní sp. zn. 20C/65/2016 proti tej istej žalovanej taký, že v súlade s § 43 OSP bol vyzvaný na predloženie výpisu z účtu žalovanej v nadväznosti na čo mu bol nárok v celom rozsahu priznaný.

7. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadřila.

8. V dôsledku odvolania krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP) vec preskúmal v rozsahu určenom ustanoveniami § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario s použitím § 219 ods. 3 CSP a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil ako vecne správny.

9. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

10. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

11. Po oboznámení sa s obsahom spisu a s odvolaním napadnutým rozhodnutím prvoinštančného súdu odvolací súd konštatuje, že napadnuté rozhodnutie je vecne správne a vychádza z náležite prevedeného dokazovania. Odvolací súd (v súlade s vyššie citovaným ustanovením § 387 ods. 2 CSP) sa v celom rozsahu stotožňuje i s odôvodnením rozhodnutia, ktoré je dostatočne podrobné, jasné a zrozumiteľné a presvedčivo a logicky sa vysporiadava so všetkými relevantnými skutkovými i právnymi otázkami sporu a teda spĺňa zákonné kritéria odôvodnenia uvedené v ustanovení § 220 ods. 2 CSP.

12. Pokiaľ ide o jednotlivé odvolacie námietky, tak žalobca neopodstatnene vytýkal prvoinštančnému súdu, že ho nevyzval podľa ust. § 43 ods. 1 OSP účinného v čase podania žaloby na jej doplnenie. Je treba zdôrazniť, že súd prvej inštancie nebol povinný (a ani oprávnený) takto postupovať, pretože žaloba mala všetky potrebné náležitosti vyžadované v tom čase ustanovením § 79 ods. 1 OSP účinného do 01. 07. 2016, konkrétne žaloba obsahovala riadne označenie účastníkov konania, opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov, na ktoré žalobca poukazoval a ktoré pripojil k žalobe a bolo zo žaloby zrejme čoho sa domáha, t. j. že žiada od žalovanej zaplatať sumu 965,06 Eur s príslušnými úrokmi a úrokmi z omeškania ako boli špecifikované v petite žaloby.

13. Žalobcom označené ustanovenie § 43 ods. 1 OSP sa netýkalo prejednávaneho prípadu, pretože toto ustanovenie sa vzťahovalo na situácie, kedy bola žaloba (resp. podanie vo všeobecnosti) nesprávna, neúplná alebo nezrozumiteľná a takou žalobcom podaná žaloba nebola. Žalobca jasne v žalobe vymedzil svoj nárok, skutkovo ho popísal, uviedol čoho sa domáha (teda aké plnenie žiada od žalovanej) a na preukázanie uplatneného nároku označil a aj pripojil k žalobe jednotlivé listinné dôkazy. V žiadnom prípade preto nešlo o žalobu ako podanie neúplné, či nezrozumiteľné, kedy by bola dôvodnou realizácia výzvy podľa v tom čase účinného ust. § 43 ods. 1 OSP. Súd prvej inštancie za daného stavu nemal dôvod a zákonný podklad vyzývať (uznesením) žalobcu, aby predložil relevantný dôkaz ohľadne preukázania rozhodujúcej skutočnosti vzniku žalovaného dlhu a jeho výšky, t. j. že došlo k prečerpaniu na bežnom účte žalovanej a v akom rozsahu.

14. Čo sa týka samotnej výpovednej hodnoty (dôkaznej sily) žalobcom predloženého vyčíslenia pohľadávky (č. I. 9 spisu), v tomto odvolací súd plne dáva za pravdu prvoinštančnému súdu, že svojou nízkou dôkaznou hodnotou sa tento listinný dôkaz rovná (iba) skutkovému tvrdeniu žalobcu v žalobe o tom, že došlo k prečerpaniu na bežnom účte žalovanej a aký bol jeho rozsah, pretože táto listina bola vypracovaná pracovníkmi vymáhacieho oddelenia právneho predchodcu žalobcu (C., a. s.). Skutočne relevantným dôkazným prostriedkom by v takomto prípade mal byť výpis z bežného účtu žalovanej (zachytávajúci jednotlivé bankové operácie, ktoré mali spôsobiť prečerpanie nad rámec peňažných prostriedkov), lebo z vyčíslenia pohľadávky nie je absolútne zistiteľné, akým spôsobom došlo vôbec k napočítaniu dlhu na tú štruktúru ako bola popísaná v žalobe (istina 500,- Eur, úrok z úveru 201,15 Eur, úrok z omeškania 113,91 Eur a poplatky 150,- Eur). To znamená, akým spôsobom došlo k vyčísleniu žalovaného dlhu na sumu istiny 500,- Eur, ak povolené prečerpanie bolo zmluvne dohodnuté do výšky úverového limitu vtedajších 13.000,- Sk, čo je 431,52 Eur a to sa v žiadnom prípade nerovná žalovanej istine 500,- Eur. Tak isto nie je zrejme z tohto vyčíslenia pohľadávky akým spôsobom boli určené úroky, ako boli napočítané, keď boli dojednané v úrokovej sadzbe 11,6 % ročne v odsúhlasenom oznámení o poskytnutí povoleného prečerpania a na rozdiel od toho žalobca požadoval od žalovanej úroky z úveru vo výške 18,9 % ročne. To obdobne napokon platí aj o poplatkoch, ktoré v uzavretej zmluve o povolenom prečerpaní dojednané neboli, keď navyše žalobca predložil obchodné podmienky účinné od 01. 01. 2011, hoci dojednanie povoleného prečerpania časovo spadá do roku 2006 (evidentne sa teda predložené obchodné podmienky nemohli vzťahovať na žalované prečerpanie).

15. K námietke žalobcu, že v iných súdnych konaniach, ktoré vedie bolo vyčíslenie pohľadávky akceptované ako hodnoverný dôkazný prostriedok musí odvolací súd uviesť, že z takto formulovanej výhrady nie je zrejme, kde a aké iné súdne konania vedie, aký bol procesný, či dôkazný stav v týchto konaniach, či sa druhá (zrejme žalovaná) strana k veci vyjadrila atď., jednoducho ide o všeobecné tvrdenie bez akéhokoľvek konkrétnejšieho základu a teda odvolací súd sa k tejto odvolacej námietke bližšie vyjadriť nedokáže.

16. Nebolo dôvodným ani tvrdenie žalobcu, že počas konania pred prvoinštančným súdom nemal možnosť doplniť dôkazy (a ani nevedel, že ich doplniť treba). V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že žalobca bol prvoinštančným súdom riadne poučený o dôkaznej povinnosti (a to aj v situácii kedy bol zastúpený advokátom) ešte v uznesení zo dňa 30. 03. 2016 (č. I. 16 spisu) a reagoval na to podaním zo dňa 07. 04. 2016 (č. I. 20 spisu) tak, že predložil už všetky dôkazné prostriedky aj všetky skutkové a právne argumenty a preto súhlasí s prejednaním a rozhodnutím veci na pojednávaní bez jeho účasti. Podľa obsahu spisu sa potom dňa 24. 10. 2017 konalo pojednávanie, na ktoré bol žalobca riadne predvolaný - predvolanie prevzal dňa 29. 05. 2017, pričom podaním doručeným prvoinštančnému súdu dňa 12. 06. 2017 sa z pojednávania ospravedlnil z dôvodu hospodárnosti konania. Súd prvej inštancie na základe toho rozhodol bez prítomnosti žalobcu a teda len svojím postupom sa žalobca vzdal účasti na pojednávaní, na ktorom súd prvej inštancie bol v tom čase povinný postupovať v zmysle ust. § 181 ods. 2 CSP a uviesť, ktoré skutočnosti boli sporné, ktoré nesporné a tiež predbežné právne posúdenie veci. V rámci toho potom žalobca mohol zistiť (ak by sa na pojednávaní zúčastnil), aká je procesná situácia v danej veci a aký je predbežný právny názor konajúceho prvoinštančného súdu. Vzhľadom na uvedené nemožno dávať prvoinštančnému súdu za vinu, že žalobca nepredložil (resp. že dokonca nemal možnosť predložiť) relevantný dôkaz o prečerpaní na účte žalovanej. Žalobca zákonu zodpovedajúci priestor predkladať dôkazné prostriedky mal, čo aj realizoval doložením dôkazov k žalobe, tiež ich mohol doložiť v reakcii na súdom prvej inštancie poskytnuté procesné poučenie, mohol prípadne reagovať na predbežné právne posúdenie veci zo strany prvoinštančného súdu, čiže mal široký priestor uskutočňovať

svoje procesné právo navrhovať a predkladať dôkazy. Odvolací súd potom už len uzatvára, že ak žalobca pociťoval porušenie svojho práva na spravodlivý proces postupom súdu prvej inštancie, zodpovedajúci dôkaz mohol označiť resp. predložiť v rámci odvolacieho konania [kedy za istých podmienok by potom mohol byť takýto postup žalobcu akceptovateľným [§ 366 písm. d) CSP]], ale neurobil tak.

17. Na záver odvolací súd musí ešte dodať, že je síce pravdou, že podľa k odvolaniu priloženej výzvy Okresný súd Banská Bystrica v konaní sp. zn. 20C/65/2016 vyzval žalobcu na predloženie výpisu z účtu, ale nejednalo sa o výzvu v zmysle § 43 ods. 1 OSP ako to prezentoval žalobca v odvolaní, ale o výzvu smerujúcu k predloženiu výpisu z účtu ohľadne toho, kedy došlo k omeškaniu so splácaním úveru poskytnutého na podklade kreditnej karty. Toto bolo potrebné (ako je zrejmé z odôvodnenia predloženého meritórneho rozhodnutia v spore sp. zn. 20C/65/2016) v situácii, kedy žalovaná sa k žalobe vyjadrila a namietala, že jej zo strany banky nebolo nič doručované. V prejednávanej veci sa však žalovaná nijak nevyjadrila (žaloba jej bola doručovaná postupom podľa § 116 CSP) a išlo o spor začatý do 01. 07. 2016, preto súd prvej inštancie správne aplikoval aj ust. § 470 ods. 2 CSP (len chybou v písaní uviedol ust. § 470 ods. 3 CSP), podľa ktorého nemohol považovať skutkové tvrdenie žalobcu o výške (a tým aj nepriamo aj o základe) dlhu za nesporné podľa § 151 ods. 1 CSP.

18. Z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok prvoinštančného súdu podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

19. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP a aplikoval zásadu zodpovednosti za výsledok (zásadu úspechu) vyplývajúcu z ust. § 255 ods. 1 CSP. V tomto prípade bola v odvolacom konaní plne úspešná žalovaná, zásadne by teda mala nárok aj na náhradu trov odvolacieho konania. Pretože však zo spisu odvolací súd nezistil, že by žalovanej v odvolacom konaní nejaké účelne vynaložené trovy vznikli (k odvolaniu žalobcu sa nevyjadrila, bola nečinná), odvolací súd jej náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

20. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).